

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Wyndham_John-Samicka_sveho_druhu.pdb

PDB Name: Wyndham-Samicka sveho druhu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.9.2007
Modification Date: 21.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Samička svého druhu
(Female of The Species)
John Wyndham
Překlad Jan Kantůrek

Poprvé jsem se dozvěděl o Dixonově aféře, když se u nás objevila deputace z vesnice Membury a žádala, abychom prozkoumali podivné jevy, ke kterým tam údajně docházelo.

Ale ještě předtím bych asi měl vysvětlit výraz "u nás".

V té době jsem zastával místo inspektora S.P.O.T.Z. - nezkráceně Společnosti pro ochranu týraných zvířat - a to v oblasti, která zahrnovala i Membury. Nepovažujte mě, prosím, ze člověka s přehnaně vřelým vztahem ke zvířatům. Potřeboval jsem zaměstnání. Sehnal mi ho přítel, který měl u Společnosti jistý vliv, a já myslím, že jsem svou práci vykonával svědomitě. Co se týká samotných zvířat, bylo to jako s lidmi - některá jsem měl docela rád. V tom jsem se lišil od svého kolegy, inspektora Alfréda Westona. Ten je má rád - měl? - všechna. Zásadně a bez výjimek.

Je možné, že při platech, které dávají, má vedení S.P.O.T.Z. pochybnosti o svých zaměstnancích protože existuje směrnice, která praví, že pokud se má podat žaloba k soudu, jsou žádoucí přinejmenším dva svědkové - ale ať už je důvod jakýkoliv, praxe je taková, že v každé oblasti pracuje dvoučlenný tým inspektorů. Výsledkem toho byl můj každodenní a poměrně důvěrný styk s Alfrédem.

Alfréda by mohl člověk popsat jako milovníka zvířat par excellence. Mezi ním a zvířaty vládla absolutní přitažlivost, z Alfrédovy strany tedy rozhodně. Nebylo jeho vinou, že tomu zvířata tak docela nerozuměla, nicméně on se pokoušel ze všech sil. Zdálo se, že mu stačí pomyslet na čtyři nohy nebo peří, aby to s ním udělalo své. Staral se o ty němě tvory s láskou, o každého zvlášť a o všechny dohromady, a byl ochoten kdykoliv mluvit o nich i s nimi, jako kdyby to byli ti nejdražší přátelé, momentálně postižení přechodným snížením IQ.

Alfréd byl dobře stavěný, i když ne právě nejvyšší muž, který se na vás díval silnými rámečky svých brýlí s vážností, jež málokdy poroztála. Rozdíl mezi námi byl v tom, že zatímco já jsem vykonával zaměstnání, u něj to bylo poslání a on se mu věnoval s plným nasazením a s nesmírnou představitostí, jež ho hnala kupředu.

Nebyl právě nejmínějším společníkem. Pod zvětšovací sklem Albertovy představitosti se z našeho obyčejného světa stával svět zlověstný. Při běžném obvinění z bití koní se mu na mysl drala slova jako stvůry, barbaři a zrůdy v lidské podobě s takovou lehkostí, že byl vždy velmi zklamán, když jsme pak zjistili, jako ostatně téměř pokaždé, že a) celý případ byl silně přehnan a že b) ten, kdo ho spáchal, buď přebíral, nebo na okamžik ztratil nervy.

Stalo se tedy, že toho rána, kdy dorazila delegace z Membury, jsme spolu seděli v naší kanceláři. V delegaci bylo více lidí, než jsme byli zvyklí obvykle přijímat, a když se hrnuli do místnosti, viděl jsem, jak se Albertovy oči začaly pomalu rozšiřovat v očekávání něčeho opravdu skvělého - nebo hrozného, podle toho, z jaké strany se na to podíváte. Dokonce i já jsem cítil, že tady by mohlo jít o víc než o kočku s plechovkami přivázanými k ocasu, nebo podobnou hloupost.

Ukázalo se, že naše předtuchy byly správné. Vyprávění bylo mírně zmatené, ale když jsme ho utřídili, jednalo se zhruba o tohle:

Včera časně z rána se nějaký Tim Darrel, který jako obvykle vezl mléko na nádraží, setkal na ulici s podivnou věcí. Ten pohled ho tak překvapil, že i když pohotově šlápl na brzdy, vyrazil ze sebe zaječení, které přilákalo k oknům lidi v celém širém okolí. Muži zírali s otevřenými ústy a většina žen po spatření dvojice tvorů stojících uprostřed cesty začala křičet.

Nejlepší popis oněch tvorů, jaký se nám podařilo z našich návštěvníků vytáhnout, dával tušit, že se víc než čemu jinému podobaly želvám - i když nějakému velmi nepravděpodobnému zástupci této podtřídy plazů, který kráčí po zadních nohou.

Výška oněch zjevení se podle všeho blížila stoosmdesáti centimetrům. Jejich těla byla chráněna oválným krunýřem, nejen na hřbetě, ale i na břiše. Tvorové měli hlavy velké zhruba jako člověk, neměli vlasy a pokožka vypadala, jako by ji tvořila rohovitá vrstva. Jejich velké černé oči byly zasazeny nad lesklým výrůstkem, který mohl být právě tak nosem jako zobákem.

Tenhle popis však bohužel nezachycoval ten nejcharakterističtější rys - a na tom se všichni shodli, i když se jinak v některých podrobnostech rozcházeli. Jednalo se o to, že z mezer na bocích, kde se spojoval zádový a břišní krunýř, vyčnívaly zhruba ve dvou třetinách výšky lidské ruce!

Nuže, když jsme došli až sem, prohlásil jsem, jak by to asi udělala většina lidí, že to byl hloupý žert, pár vtipálků oblečených tak, aby vyděsili lidi.

Deputace se rozhořčila. Tak za prvé, trvali členové zapáleně na svém, nikdo by v takovém žertování nepokračoval ve chvíli, kdy by po něm někdo začal střílet - a přesně to udělal starý Halliday, který má sedlářství. Napral do nich půl tuctu ran z dvanáctky brokovnice, ale to jim nikterak nevadilo; broky se od nich jednoduše odrazily.

Jenže když pak převážila zvědavost a lidé začali opatrně vycházet z domů, aby se podívali zblízka, zdálo se, že to ty tvory rozrušilo. Drsným hlasem na sebe zaskřehotali a pak se kolébavým během pustili po ulici. Lidé teď nabyli odvahy a polovina vesnice je sledovala. Zdálo se, že ona stvoření neměla nejmenší ponětí o tom, kam jdou, a rozeběhla se přímo přes Bakerova blata. Tam vzápětí uvázla v jednom z měkkých míst a nakonec s hlasitým pleskáním a skřehotáním zmizela pod hladinou močálu.

Když si to vesničané probrali mezi sebou, rozhodli se, že raději než na policii zajdou za námi. Mysleli to bezpochyby dobře, ale jak jsem řekl:

"Já si skutečně nedovedu představit, co od nás očekáváte, když ta stvoření zmizela beze stopy."

"A co víc," přidal se Alfréd, jehož silnou stránkou nikdy nebyl takt, "mně se zdá, že bychom měli ohlásit, že membruští obyvatelé ta ubohá stvoření prostě švali - je jedno, co to bylo za tvory - až je zahnali do míst, kde našli smrt. Jediný člověk se je při tom nepokusil zachránit."

Zdálo se, že to se jich poněkud dotklo, ale pak se ukázalo, že jejich vyprávění ještě neskončilo. Šli po stopách těch stvoření opačným směrem až tam, kam to bylo možné, a nakonec se všichni shodli na tom, že tvorové nemohli vyjít odnikud jinud než z Membury Grange.

"Kdo tam žije?" zeptal jsem se.

Řekli mi, že doktor Dixon. Bydlí tam poslední tři nebo čtyři roky.

A to nás dovedlo k příspěvku Billa Parsona. Nejdřív poněkud váhal.

"Mohli bysme to považovat za důvěrný?" zeptal se.

Na kilometry daleko každý věděl, že Billův hlavní zájem jsou králíci na okolních loukách, které mu samozřejmě nepatřily. Ujistil jsem ho, že to bude důvěrné.

"Koukněte, bylo to takhle," začal. "Asi před třema měsíci jsem byl -"

Okleštěna od všech nepodstatných podrobností zněla Biliova historka asi takhle: když se jedné noci náhodou ocitl v Membury Grange, rozhodl se, že prozkoumá kvalitu nového křídla domu, které dal doktor Dixon postavit krátce po tom, co sem přišel. Kolem té budovy se točilo mnoho úvah místních občanů, takže když Bill zahlédl záblesk světla mezi závěsy, rozhodl se, že využije příležitosti.

"A říkám vám, že tam jsou věci, který nejsou v pořádku," tvrdil. "Nejdřív jsem zahlídl vzadu u zdi řadu velkých klecí, který měly ve předu pořádně silný mříže. Ale světlo tam bylo takový, že jsem neviděl, co je uvnitř, ale stejně, proč by je měl někdo chtít v domě?"

Pak jsem se vytáhnul vejš, abych měl lepší rozhled, a viděl jsem něco hrozného, byl to fakticky děsivej pohled!" Odmlčel se a dramaticky se otřásl.

"Nó tak, co to bylo?" zeptal jsem se trpělivě: "Bylo to - heleďte, ono se to tak jako těžko popisuje: Ale leželo to na stole. Vypadalo to nejspíš jako bílej polštář - akorát že se to trochu hejbal. Jen po kousíčkách, spíš jako kdyby se na tom dělaly takový vlnky - jestli mi rozumíte."

Moc jsem mu nerozuměl.

"A to je všechno?" zeptal jsem se.

"Ne, to teda není," odpověděl mi Bill a s gustem se vrhl k vrcholu svého vyprávění. "Ono to vážně nemělo celkem žádněj tvar, ale jedna část jo - mělo to pár rukou, lidskejch rukou, který z toho vyčuhovaly na každý straně jedna..."

Nakonec jsem se zbavil deputace s ujištěním, že se na to podíváme. Když jsem zavřel dveře za posledním z nich a obrátil se, zjistil jsem, že s Alfrédem něco není v pořádku. Oči mu za skly brýlí blýskaly a celý se chvěl.

"Sedni si," poradil jsem mu. "Nechceš přece, aby z tebe začaly opadávat kousky."

Viděl jsem, že mě čeká vědecká přednáška; pravděpodobně něco ještě kurióznějšího než to, co jsme právě slyšeli. Kupodivu všakpro jednou chtěl nejdříve slyšet můj názor, zatímco ten svůj prozatím zmužile ukrýval ve svém nitru. Prohlásil jsem:

"Myslím si; že se nakonec ukáže, že je to jednodušší, než to vypadá," uklidňoval jsem ho. "Bud' si někdo skutečně dělá z vesnice legraci - nebo tady máme nějaká velmi neobvyklá zvířata, o nichž toho vesničané namluvili tolik, že se v jejich podání ještě zdeformovala."

Jenže ohledně krunýřů a rukou si byli naprosto jistí a to jsou dvě naprosto neslučitelné věci," odpověděl mi Alfréd unaveně.

To jsem musel připustit. A paže - nebo alespoň ruce - byly zároveň jedinou konkrétní součástí onoho polštářovitěho předmětu, který viděl Bill v Grange...

Alfréd mi sdělil několik dalších důvodů, které dokazovaly, že se mýlím, a pak se významně odmlčel. "Já totiž taky slyšel různé pověsti o Membury Grange," oznámil mi po chvíli.

"Jako například?"

"Nic příliš konkrétního," připustil. "Ale když si to dá člověk všechno dohromady... Koneckonců, není šprochu, aby na něm -"

"No dobrá, tak sem s tím," vybídl jsem ho.

"Mám dojem," začal s působivou vážností, "mám dojem, že jsme tady na stopě něčeho opravdu velkého. Pravděpodobně na stopě něčeho, co konečně přitáhne pozornost lidí k oněm zločinným praktikám, které se páchají pod

pláštěm vědeckých výzkumů. Víš, co se podle mě děje doslova na našem prahu?"

"Povídej," pobídl jsem ho trpělivě.

"Myslím si, že tady máme co do činění se supervivisektorem!" prohlásil a dramaticky pozvedl prst. Zamračil jsem se.

"To nechápu," odpověděl jsem mu, "Pokud vím, tak vivi- označuje něco živého. Něco buď je živé, nebo ne. Ale super-živé se mi nějak -"

"Pche!" řekl Alfréd. Každopádně to byl takový nějaký zvuk. "Tím chci říci, že stojíme proti muži, který znásilňuje přírodu, zneužívá tvory boží, úmyslně mrzačí přirozené podoby zvířat, takže zvířata nakonec nejsou vůbec k rozeznání, nebo si svůj původní tvar zachovají jen některé jejich části," prohlásil zapáleně.

V tomto okamžiku jsem začínal chápat podstatu nové Alfrédovy teorie, která mi byla předkládána tentokrát. Zat'ala do ní zuby jeho představivost, a přestože se mělo později ukázat, že zdaleka ne dost hluboko, v této chvíli jsem se zasmál:

"Aha, je mi to jasné," přikývl jsem. "Taky jsem četl Ostrov doktora Moreau. Myslíš, že zajdeme do Grange a tam nás přivítá kůň chodící po zadních nohou a hovořící o počasí, nebo možná nějaký extrapes, který nám přijde otevřít a zeptá se nás na jména?"

Je to vzrušující představa, Alfréde. Jenže tohle je skutečný život, chápeš? Protože tady došlo ke stížnosti, musíme to prozkoumat, ale obávám se, že tě čeká strašné zklamání, brachu. Zvlášť jestli si myslíš, že narazíme na dům plný omamných éterových par a strašlivého křiku týraných zvířat. Vzpamatuj se Alfréde a vrať se nohama na zem."

Ale Alfréd se jen tak snadno nevzdával. Představy byly důležitou součástí jeho života, a přestože byl trochu popuzen tím, že jsem odhalil zdroj jeho inspirace, zdaleka ho to neumlčelo. Místo toho si celou věc začal v myšlenkách obracet sem a tam a tu a tam k ní ještě něco přidal.

"Proč želvy?" slyšel jsem ho mumlat. "Vždyť vybrat si k tomu plazy, to celou věc jenom komplikuje." Chvíli o tom mlčky přemýšlel a pak dodal: "Ruce. Paže a ruce! Kde, u všech všudy, mohl sehnat ruce?"

Jak o tom přemýšlel, oči se mu pomalu zvětšovaly a plály čím dál horečnatěji.

"No tak klid! Brzdi!" radil jsem mu.

Ale i tak, byla to opravdu podivná, zneklidňující otázka...

Druhý den odpoledne jsme už s Alfrédem stáli u vrátnice hlavního vchodu Membury Grange a hlásili svá jména podezřele vyhlížejícímu muži, který tam žil a hlídal vchod. Potřásl hlavou, aby nám naznačil, že nemáme nejmenší naději dostat se dál, ale nakonec zvedl telefon.

Choval jsem poněkud nečestnou naději, že jeho neochotný přístup by mohl být potvrzen jeho zaměstnavatelem. Celý případ jsme samozřejmě prošetřit museli, ale byl bych rád, kdyby Alfréd dostal čas trochu vychladnout. V těchto chvílích bylo jeho vzrušení a očekávání, mírně řečeno, dosti nad normálem. Poeovy a Zolovy výtvořky jsou jen slabý odvar v porovnání s výplody Alfrédovy fantazie, živěné vhodným materiálem. Celou noc, jak se zdálo, sužovaly jeho sny ty nejstrašnější noční můry a teď byl ve stavu, kdy mu z úst zcela plynule a automaticky vycházely fráze typu "zlovolné týrání našich němých přátel," "ohavní fanatici nožů a skalpelů" nebo "zmučené výkřiky miliónů roztřesených obětí vstupujících na nebesa". Bylo to příšerné. Kdybych nesouhlasil s tím, že ho doprovodím, byl by se jistě vydal na cestu sám, a to nepřipadalo v úvahu. V tom případě by totiž téměř jistě došel úhony na těle, díky souhrnnému obvinění z týrání zvířat, ohavení zvířat a sadismu na zvířatech, kterým by bezpochyby zahájil konverzaci.

Nakonec se mi ho podařilo přesvědčit, že zatímco jeho povinností bude mít oči otevřené a pátrat po dalších důkazech, já povedu rozhovor. Musel jsem jen doufat, že vydrží a nepodlehne svému vnitřnímu tlaku.

Hlídač položil telefon a obrátil se k nám s udiveným výrazem.

"Říká, že vás přijme!" oznámil nám, jako kdyby si nebyl jistý, jestli dobře slyšel. "Najdete ho v novém křídle - to je ta část z červených cihel, támhle."

Nové křídlo, neboli ta část, kam se vydal na výzvědy pytlák Bill, byla, jak se ukázalo, mnohem větší, než jsem čekal. Zabíralo rozlohu přinejmenším tak velkou jako původní dům, ale bylo pouze přízemní. Když jsme se přiblížili, otevřely se dveře na jeho konci a v nich stanula vysoká postava s neupravenými vousy oblečená do volného šatu. Už nás očekával.

"Dobrý bože!" zvolal jsem, když jsme se přiblížili. "Tak proto jsme se dostali tak snadno dovnitř! Ani ve snu mě nenapadlo, že vy jste ten Dixon. Kdo by si to pomyslel?"

Pak jsem si vzpomněl na svého společníka. "Alfréde," řekl jsem, "rád bych tě představil doktoru Dixonovi - kdysi chudému kantorovi, který se mě ve škole pokoušel naučit něco z biologie, ale později snad podle všeobecného mínění dědic miliónů, nebo tak nějak."

Alfréd se tvářil podezřívavě. Tohle bylo evidentně špatné - sklony bratříčkovat se s nepřítelem hned na samém počátku! Neohrabaně přikývl, ale ruku doktorovi nenabídl.

"Pojďte dál!" zval nás Dixon.

Uvedl nás do pohodlné studovny kombinované s úřadovnou, jejíž vybavení jakoby potvrzovalo pověsti o jeho dědictví. Sedl jsem si do nádherného křesla.

"Pravděpodobně už jste se doslechl od svého hlídače, že jsme tady úředně," začal jsem. "Bylo by pravděpodobně lepší vyřídit nejprve tuhle oficiální záležitost, než začneme oslavovat to šťastné setkání. Bude to od vás skutečně laskavé, když mi pomůžete uvolnit napětí, ve kterém se nachází můj přítel Alfréd."

Doktor Dixon přikývl a pohledem si změřil Alfréda, který neměl v úmyslu přistoupit na jakýkoliv kompromis, byl by se jednalo jen o to, že by si sedl. "Podám vám zprávu zhruba tak, jak jsme ji vyslechli," řekl jsem doktorovi a přesně to jsem udělal. Když jsem se dostal k popisu oněch želvám podobných bytostí, zdálo se, že se mu ulevilo.

"Hm, takže to se s nimi stalo," řekl.

"Aha!" vykřikl Alfréd hlas mu přeskočil vzrušením. "Takže vy to připouštíte! Vy připouštíte, že jste zodpovědný za ta dvě nešťastná stvoření!"

Dixon se na něj s úžasem zadíval.

"Ano, byl jsem za ně zodpovědný, ale nevím nic o tom, že by byla nešťastná, jakpak jste to zjistil vy?" Alfréd si jeho otázky nevšímal.

"Přesně o to nám šlo," zaskřehotal. "Připouští, že -"

"Alfréde," přerušil jsem ho chladně, "mlč a přestaň tady poskakovat. Dovol, abych to vyřídil sám." Podařilo se mi říci dalších několik vět, ale v Alfrédovi narostl tlak do takových rozměrů, že už to nevydržel. Vpadl mi přímo do řeči.

"Kde - kde jste vzal ty paže? Prostě mi řekněte, odkud pocházejí," dožadoval se se smrtelně vážným výrazem.

"Zdá se, že váš přítel je tak trochu, hm - že váš přítel věci tak trochu dramatizuje," poznamenal doktor Dixon.

"Podívej, Alfréde," řekl jsem odměřeně, "nech mě to dokončit, ano? Na tu svou strašidelnou notu si můžeš zazpívat potom, ano?"

Když jsem skončil, přidal jsem podle mého nezbytnou omluvu. Řekl jsem Dixonovi: "Je mi líto, že vás s tím vším musím obtěžovat, ale vidíte sám, jak na tom jsme. Když nám někdo předloží nějakou alespoň trochu podloženou stížnost, nemáme na vybranou a musíme ji prozkoumat. Tohle se vymyká obvyklým místním záležitostem, ale jsem si jistý, že nám to budete moci uspokojivě vysvětlit. A teď, Alfréde," dodal jsem a obrátil se ke svému kolegovi, "věřím, že se chceš na několik věcí zeptat, ale nezapomeň, že náš hostitel se jmenuje Dixon, ne Moreau."

Alfréd vyskočil jako čertík ze škatulky.

"Chci znát úmysly, důvody a způsoby, na jejichž základě dochází k tomuto násilí na přírodě. Žádám, abych byl informován; jakým právem se tento muž považuje za oprávněného měnit normální stvoření v nepřírozené karikatury přirozených tvorů!"

Doktor Dixon pomalu přikývl.

"To jsou pochopitelné otázky - i když ne zcela srozumitelně vyjádřené," řekl. "Lituji jen onoho volného, neustále se opakujícího užívání slova ‚přírozený‘ - a rád bych poukázal na to, že slovo ‚nepřírozený‘ je vulgarismus, který vlastně nedává žádný smysl. Je celkem zřejmé, že jestliže byla nějaká věc vůbec udělána, bylo v něčí ‚přírozenosti‘ ji udělat a v ‚přírozenosti‘ použitého materiálu akceptovat, co bylo uděláno. Člověk může jednat jen v mezích daných přírodou: to je axiom."

"Spousta planých slovíček v žádném případě ne-" začal Alfréd, ale Dixon hladce pokračoval.

"Tak nebo tak, pokud tomu dobře rozumím, chcete říci, že má přírozenost mě inspirovala k tomu, abych použil jistý materiál způsobem, se kterým pro své předsudky nesouhlasíte. Pochopil, jsem to správně?"

"Existuje mnoho způsobů, jak to vyjádřit, ale já tomu říkám vivisekce - vivisekce!" řekl Albert a hýčkal to slovo jako drsnou kletbu. "Možná, že máte licenci. Ale staly se tady věci, které budou vyžadovat skutečně velmi přesvědčivé vysvětlení, aby nám zabránilo obrátit se s celou tou záležitostí na policii."

Doktor Dixon přikývl.

"A víte, že jsem si už pomyslel, že by vás mohlo něco takového napadnout? Nebude trvat dlouho a já celou věc ohlásím a všechno to vstoupí ve všeobecnou známost. Ale předtím ještě potřebuji dva tři měsíce, abych své objevy připravil k zveřejnění. Až všechno vysvětlím, myslím, že lépe porozumíte mé situaci."

Odmíchl se a chvilku zamyšleně pozoroval Alfréda, jenž se zdaleka netvářil jako člověk, který by byl ochotný něčemu porozumět. Pak pokračoval:

"Jádro celé věci spočívá v tom, že jsem živé tvory neklonoval, neupravoval, ani žádnou jinou cestou neměnil, jak mě podezříváte. Já jsem je vytvořil."

Na okamžik ani jeden z nás nepochopil význam jeho slov - i když Alfréd si myslel, že on ano.

"Ha! Můžete se vytáčet," zvolal, "ale musí existovat nějaký základ. Musel jste mít nějaké živé zvíře, se kterým byste začal - a to jste musel strašlivě zohavit, abyste vytvořil ty vaše zrůdy."

Dixon však zavrtěl hlavou.

"Ne. To, co jsem řekl, myslím doslova. Já jsem je postavil - a pak jsem do toho, co jsem postavil, vložil jistou životní sílu."

Nevěřicně jsme na něj zírali. Pak jsem se nejistě ozval: "Vy nám tady skutečně tvrdíte, že dokážete udělat živého tvora?"

"Fi!" řekl. "Samozřejmě, že to dokážu, a vy taky. Dokáže to dokonce i tady Albert, s pomocí samičky svého druhu. Já se vám snažím říct, že dokážu oživit neživé, protože jsem našel způsob, jak v tom neživém vyvolat - nevím jak to říci přesněji - životní sílu."

Dlouhou odmlku, která následovala, nakonec přerušil Alfréd.

"Já tomu nevěřím," prohlásil hlasitě. "Je prostě nemožné, abyste právě vy a tady v té zapomenuté vesnici rozřešil tajemství života. Pokoušíte se nás ošidit, protože máte strach z toho, co bychom mohli udělat."

Dixon se klidně usmál.

"Řekl jsem, že jsem objevil životní sílu. Podle všeho, co vím, jich může být tučet dalších druhů. Chápu, že je pro vás těžké tomu uvěřit, ale koneckonců, proč ne? Někdo přece dříve nebo později některou z nich objevit musel. Mě mnohem víc překvapuje, že konkrétně tuhle už někdo neobjevil dávno." Ale Alfréd se tak snadno ukonejšit nedal.

"Já tomu nevěřím," opakoval. "A nebude tomu věřit nikdo, pokud nepřinesete přesvědčivé důkazy jestli ovšem můžete."

"Samozřejmě," přikývl Dixon: "Kdo by tomu věřil jen tak? I když se obávám, že až prozkoumáte mé současné výtvořky, mohli byste je považovat za poněkud nevydařené. Vaše přítelkyně, Příroda, do své tvorby vložila spoustu zbytečné práce, která se dá zjednodušit."

Samozřejmě, co se týká rukou, které vám dělají takové starosti, kdybych získal ruce bezprostředně po smrti jejich majitele, mohl bych je použít - ale nejsem si jistý, jestli by to celou věc zbytečně nezkomplikovalo. Víte, takové věci obvykle nejsou právě nejšikovnější a vytvoření zjednodušených částí není nijak těžké - vyžaduje to směr techniky, chemie a selského rozumu. Pochopitelně, tohle lidé dokázali už před nějakým časem, ale bez způsobu, jak je oživit; to nemělo žádný smysl. Jednoho dne bude možné části těl vyrobit tak dokonale, že nahradí třeba ztracenou končetinu, ale než se to podaří, bude potřeba rozvinout velmi složitou techniku.

Co se týče vašeho podezření, že mnou vytvoření jedinci strádají, pane Westone, ujišťuji vás, že jsou naopak téměř rozmazlováni - stáli mě mnoho peněz a práce. A každopádně byste mě jen velmi těžko mohl obvinít z krutosti k neznámému zvířeti, o jehož životě a zvycích nikdo neví ani to nejmenší."

"Nepřesvědčil jste mě," odpověděl mu Alfréd upjatě.

Ten ubohý muž byl natolik rozrušen při představě, že je jeho teorie ohrožena, že Dixonovy argumenty vůbec nepronikly do jeho vědomí.

"A co takhle ukázka...?" navrhl Dixon. "Budete-li mě laskavě následovat..."

Billova výprava spojená s nakukováním nás sice připravila na pohled na obrovské klece se zamřížovanými předními stranami, který se nám naskytl v laboratoři, ale už ne na mnoho dalších věcí, které jsme tam našli - a jedna z nich byla zápach.

Když jsme se začali dusit a lapat po dechu, doktor Dixon se omlouval:

"Zapomněl jsem vás varovat před pachem konzervačních prostředků."

"Je uklidňující vědět, že to není nic jiného," vypravil jsem ze sebe mezi záchvaty kašle. Místnost se na délku musela blížít pětatisíci metrům a vysoká byla skoro deset. Bill svou škvírou v závěsech viděl opravdu jen velmi málo a já s úžasem zíral na množství přístrojů, které stály na všech stranách. Byly zhruba rozděleny .do několika úseků: chemie v tom rohu, pracovní stůl a soustruhy v onom, elektrická zařízení u téhle stěny a tak dále. V jedné z mnoha uliček stál operační stůl, s policemi na nástroje hezky při ruce. Při pohledu na tohle zákoutí se Albertovi rozšířily oči a tvář mu začal zalévat výraz triumfu. V další uličce bylo něco, co připomínalo sochařský ateliér, kde na stolech ležely odlévací formy a odlitky. Ještě dál stály velké lisy a poměrně rozměrná elektrická tavicí pec, ale s výjimkou těch nejjednodušších mi většina z těch zařízení nic neříkala.

"Žádný cyklotron, žádný elektronový mikroskop, jinak trocha ode všeho," poznamenal jsem.

"Tak to se mýlíte. Mám tady elektronový- hej! Váš přítel je nějak mimo!"

Alfréd se očividně upjal k operačnímu stolu. Velmi důkladně prohlížel nejbližší okolí, nahlédl dokonce i pod něj, pravděpodobně v naději, že objeví krvavé skvrny. Vrátili jsme se k němu.

"Tady je jeden z oněch předmětů, které tak zjišťily tu vaši morbidní představivost," řekl Dixon. Otevřel zásuvku, vytáhl z ní lidskou paži a položil ji na operační stůl. "Podívejte se na to."

Ta věc byla voskově žlutá, beze stopy jakékoliv jiné barvy. Tvarem sice silně připomínala ruku lidskou, ale když jsem se podíval zblízka, všiml jsem si, že na dlani a prstech nejsou papírární linie. Neměla ani nehty.

"V tomhle stavu zatím nestojí ani za řeč," řekl Dixon, který mě pozoroval.

Nebyla to ani celá paže, končila zhruba v polovině mezi loktem a ramenem.

"Co je tohle?" zeptal se Albert a ukázal na vyčnívající kovovou tyč.

"To je nerez ocel," vysvětlil mu Dixon. "Je to mnohem rychlejší a levnější než vyrábět formy k odlévání kostí. Až se výroba zavede, přejdu pravděpodobně ke kostem z plastu, tam bude totiž možné ušetřit na váze."

Albert už zase vypadal až k ustarání zklamaně; ta paže byla přesvědčivě umělá, neodříznutá, tím méně zaživa.

"Ale proč ruka? Proč vůbec tohle všechno?" zeptal se a jedním gestem zahrnul celý okolní prostor.

"V pořadí, v jakém byly otázky kladeny: ruka, přesněji paže, protože je to nejdokonalejší nástroj, jaký byl kdy vyvinut, a jistě bych nevymyslel lepší. A 'tohle všechno', protože jakmile jsem jednou odhalil to základní tajemství, rozhodl jsem se vytvořit jako důkaz dokonalé stvoření - nebo alespoň tak dokonalé, jaké si ve své omezenosti dokážeme představit."

Ta želvám podobná stvoření, to byl jen první krok. Měli dost rozvinuté myšlení, aby mohli žít, a vypěstovali si reflexy, ale ne tak dokonalé, aby byli schopni konstruktivního myšlení. To nebylo nutné."

"Tím chcete říci, že to vaše 'dokonalé stvoření' nemá konstruktivní myšlení?" zeptal jsem se.

"Víte, ona má mozek stejně dobrý jako ten náš a k tomu ještě o něco větší," odpověděl. "Jenže háček je v tom, že potřebuje zkušenosti - vzdělání. Ale i tak, protože je její mozek téměř plně rozvinut, učí se mnohem rychleji, než by se učilo dítě."

"Můžeme to - ji vidět?" zeptal jsem se. Posmutněle si povzdechl.

"Každý vždycky hned přeskočí ke konečnému produktu. Tak dobře. Ale nejprve malou ukázkou obávám se, že vašeho přítele jsem stále ještě nepřesvědčil."

Odvedl nás ke skříním s chirurgickými nástroji a otevřel konzervační box, který tam stál. Z něj vyjmul beztvorou bílou hmotu a položil ji na operační stůl. Pak stůl převezl k elektrickému přístroji o kus dál v místnosti. Pod tou bílou zplihlou hmotou jsem spatřil vyčuhující paži.

"Dobré nebe!" zvolal jsem. "Billův polštář s rukama!"

"Ano, nespletl se zase o tolik, i když podle vašeho komentáře soudím, že to trochu přehnal. Tenhle malý chlapík je ve skutečnosti můj hlavní asistent. Má všechny základní části - systém vyživovací, cévní, nervový i dýchací. Je prakticky schopný života. Ale pro něj to není zvlášť vzrušující existence - slouží mi svým způsobem jako motor pro zkoušky nově vyvinutých příslušenství."

Zatímco se zaměstnával jakýmsi elektrickými kontakty, dodával:

"Buďte tak laskav, pane Westone, a podle libostí prohlédněte tohoto jedince, aniž byste ho, samozřejmě, poškodil, a ujistěte se, že v tomto okamžiku není živý. Prosím, poslužte si."

Alfréd se přiblížil k bílé hmotě. Prohlížel si ji přes své brýle opravdu zblízka a byla na něm vidět silná nechuť. Zkoumavě do ní strčil prstem.

"Takže základ toho všeho je elektrický?" obrátil jsem se k Dixonovi.

Ten zvedl láhev s jakousi šedivou břečkou a trochu jí odměřil do kádinky.

"Mohl by být. Ale na druhé straně by právě tak mohl být chemický. Nemyslíte, že vám prozradím všechna svá tajemství, vidíte?"

Když dokončil přípravy, řekl: "Spokojen, pane Westone? Nerad bych byl později obviněn z nějakého ekvilibristického triku."

"Nezdá se, že by to bylo živé," připustil opatrně Albert.

Pozorovali jsme, jak Dixon k hmotě připojil několik elektrod. Pečlivě vybral tři místa na povrchu a do každého z nich injekční stříkačkou vpravil malé množství bledě modré kapaliny. Pak celou hmotu postříkal ze dvou různých rozprašovačů. Nakonec v rychlém sledu po sobě zapnul čtyři nebo pět vypínačů.

"Tak a teď," řekl pak s lehkým úsměvem, "pět minut počkáme - ten čas můžete strávit úvahami nad tím, který nebo kolik z úkonů, jež jsem podnikl, bylo podstatných."

Po třech minutách začala ochablá hmota slabě pulsovat. Pohyby pomalu sílily, až masou probíhalo jemné rytmické vlnění. Nakonec se hmota svezla, nebo snad převrátila na jednu stranu a odkryla tak ruku, která byla zatím ukryta pod ní. Viděl jsem, jak se prsty napjaly a pokusily se zachytit hladkého povrchu stolu.

Myslím, že jsem vykřikl. Dokud se to opravdu nestalo, nebyl jsem schopen uvěřit, že se to stane. Teprve teď jsem alespoň z části náhle pochopil. Chytil jsem Dixona za paži.

"Človče!" řekl jsem, "Kdybyste něco takového provedl s mrtvým tělem..."

Zavrtěl hlavou.

"Ne. To nefunguje. Zkoušel jsem to. Myslím, že člověk má právo říkat tomuhle - život, víte... Ale je to svým způsobem jiný druh života. Aní já tak docela nevím proč..."

Jiný druh nebo ne, byl jsem si jistý, že se dívám na sémě revoluce, s možnostmi sahajícími za hranice lidské představivosti..."

A celou tu dobu se ten hlupák Albert motal kolem oné podivné věci, jako kdyby to byla druhořadá poutová atrakce a on se snažil ujistit, že se ho nikdo nepokouší ošidit pomocí zrcadel nebo tím, že tahá za kus černé nitě.

Myslím, že mu neuškodilo, když dostal do prstů pár set voltů...

"A teď," řekl Alfréd, když se ujistil, že přinejmenším nějaké větší formy podvodu jsou vyloučeny, "teď bychom rádi viděli ono 'dokonalé stvoření', o kterém jste mluvil."

Zdálo se, že si ještě pořád neuvědomil, jakého zázraku je svědkem.

Byl přesvědčený, že tady byla spáchána nějaká nekalost, a byl rozhodnut najít důkaz, který by ji zařadil do té správné kategorie.

"Dobrá," souhlasil Dixon. "Mimochodem, pojmenoval jsem ji Una. Žádné jméno, které mě napadlo, se mi nezdálo přiměřené, ale není pochyb o tom, že je první svého druhu, takže proto nakonec Una."

Vedl nás místností k poslední a největší ze všech klecí. Postavil se kousek od mříží a zavolal na jejího obyvatele.

Nevím, co jsem očekával, že uvidím - rozhodně ne to, v co doufal Alfréd. Ale ani jednomu z nás se nedostávalo dechu, když jsme viděli, co se těžkou chůzí blíží k mřížím.

Dixonovo "dokonalé stvoření" bylo děsivě groteskní, byl to mnohem podivnější tvor, než jakého bych si dokázal představit ať už za bdění nebo ve snu.

Představte si, pokud to ovšem dokážete, temnou, válcovitou hmotu pokrytou krunýřem z jakéhosi částečně lesklého materiálu. Zaoblený vrcholek se tyčil více než dva metry nad zemí. Základna měla v průměru zhruba půldruhého metru a celá ta věc spočívala na třech krátkých válcovitých nohou. Zhruba v polovině výšky z předmětu vyčnívaly čtyři paže, parodie lidských rukou. Oči, umístěné asi patnáct centimetrů pod vrcholkem válce, nás upřeně pozorovaly zpod rohovitých víček. Na okamžik jsem měl pocit, že propadám hysterii.

Dixon věc pozoroval s neskrývanou pýchou. "Přišli se na tebe podívat hosté, Uno," oznámil do klece.

Oči se obrátily ke mně a pak k Albertovi. Jedno z nich mrklo, a když se zavřelo, víčko slyšitelně klaplo. Ozval se hluboký dunivý hlas, jehož zdroj jsem nedokázal určit.

"Konečně! Už jsem tě o to žádala dost dlouho!"

"Dobrý bože," vydechl Alfréd, "tahle děsná věc umí mluvit?"

Věc na něm spočinula upřeným pohledem. "Tenhle bude stačit," řekla. "Líbí se mi jeho skleněné oči," zaduněl hlas.

"Tiše, Uno, Tohle není to, co myslíš," přerušil ji Dixon.

"Musím vás požádat," obrátil se k nám, ale pohledem spočíval na Alfrédovi, "abyste byli ve svých poznámkách opatrní. Una pochopitelně nemá přirozené zázemí zkušeností, ale uvědomuje si svou výjimečnost a samozřejmě několik svých fyzických zvýhodnění. Má tak trochu popudlivou povahu a tím, že ji budete urážet, ničeho nedosáhnete. Je jasné, že zpočátku vám bude její podoba připadat poněkud překvapivá, ale to vám snadno vysvětlím."

Do hlasu se mu vplížil tón přednášejícího profesora. "Když jsem objevil svou metodu ožívování, napadlo mě zkonstruovat zhruba humanoidního tvora, který by byl přesvědčivou ukázkou. Jenže když jsem se nad tím poněkud zamyslel, tak jsem tohle napodobování zamítl. Rozhodl jsem se k tomu úkolu přistupovat logicky a z praktického hlediska a napravit některé věci, které se mi u člověka i některých jiných tvorů zdají špatně, nebo nedomyšleně navrženy. Později se také ukázalo, že je nezbytné několik úprav z technických a konstrukčních důvodů. Nuže,

všeobecně řečeno, Una je výsledek mého snažení." Odmlčel se a znovu se pyšně zahleděl na onu obludnost.

"Já - ehm - tedy - říkal jste ,logicky'?" zapátral jsem.

Než pronesl svůj komentář, Alfréd se na nějakou chvíli odmlčel. Dál zíral na ono stvoření, které ho ovšem také nespouštělo z očí. Člověk mohl téměř pozorovat, jak v něm to, co on v duchu velmi rád nazýval svým lepším "já", překonává obyčejný předsudek. Teď se šlechetně povznese nad svou předchozí nečitelnou poznámku.

"Nepovažuji za správné uvěznit tak velké zvíře v tak omezeném prostoru," prohlásil.

Jedno rohovitě víčko opět s klapnutím mrklo. "Líbí se mi. Myslí to dobře. Bude stačit," zaduněl hluboký hlas.

Alfrédův elán mírně ochabl. Po mnoha letech, v nichž se blahosklonně zastával němých přátel, ho poněkud znepokojovalo, když byl konfrontován s tvorem, který nejen mluvil, ale choval se blahosklonně k němu. Nejistě Uně oplatil její upřený pohled.

Dixon, který si přerušení nevšiml, začal vysvětlovat.

Jistě vás hned udeřilo do očí, že Una nemá odlišitelnou hlavu. To byla jedna z prvních změn, k nimž jsem přikročil - normální hlava je příliš exponovaná, a tedy příliš zranitelná. Oči by měly být samozřejmě umístěny co nejvýše, ale to neznamená, že musí být na napůl oddělené hlavě.

Když jsem tedy odstranil hlavu, musel jsem zvážit otázku vidění. Dal jsem jí tři oči, z nichž dvě právě vidíte a jedno je umístěno v týle - ačkoliv ona vlastně nemá ani záda ani týl. Tak se snadno dokáže dívat a zaostřovat kterýmkoliv směrem bez onoho složitého zařízení, jaké představuje napůl otočná hlava.

Její základní tvar prakticky zajišťuje, že jakýkoliv padající nebo hosený předmět se buď odrazí, nebo sklouzne po jejím krunýři, ale i tak se mi zdálo moudré izolovat mozek a ochránit ho před možným nárazem co možná nejlépe. Proto jsem ho umístil do míst, kde byste spíš očekávali žaludek. Tím pádem jsem mohl uložit mnohem výš žaludek a rozmístit tak mnohem uspokojivěji všechny vnitřnosti."

"Jak to jí?" skočil jsem mu do řeči.

"Ústa má na druhé straně," odpověděl po chvíli. "Nuže, musím připustit, že její čtyři ruce mohou na první pohled působit tak trochu frivolně. Jenže, jak už jsem řekl dříve, ruka je dokonalý nástroj - když má tu správnou velikost. Takže, jak si jistě všimnete, horní pár Uniných rukou je jemný a velmi přesně tvarovaný, zatímco dolní ruce jsou opatřeny mohutnými svaly.

Zajímat by vás mohlo i její dýchání. Použil jsem průchodový model. Nadechuje se tady, vydechuje tam. Nesporně vylepšení proti našemu poměrně nechutnému systému, to musíte přiznat.

Výsledek mého snažení bohužel váží podstatně více, než jsem čekal přesněji řečeno něco málo přes tunu - a na to, aby se vůbec unesla, jsem musel opět poněkud upravit své původní plány. Změnil jsem tedy tvar nohou podle vzoru nohou sloních, aby se rozložila váha, ale obávám se, že to prozatím není příliš uspokojivé. U dalších modelů musím udělat nějaké změny, abych snížil celkovou váhu.

Přijal jsem princip tří nohou, protože je jasné, že dvojnožec musí vydat velké množství svalové energie na pouhé udržování rovnováhy a trojnožec je nejen hospodárnější, ale zároveň se snáze přizpůsobuje nerovným povrchům než čtyřnožec.

Co se reprodukčního systému týče -"

"Promiňte, že vás přerušuju," skočil jsem mu do řeči, "ale s plastovým krunýřem a kostmi z nerez oceli... si nějak... nedokážu představit..."

"Je to otázka vyvážení žláz; regulace osobnosti. S tím bylo nutno něco udělat, i když připouštím, že nejsem spokojen, protože to zatím není to pravé. Mám dojem, že kdybych se dal směrem přes partenogenezi, bylo by to mnohem... No, ale už se stalo. A slíbil jsem jí druhá. Musím říci, že mi to připadá jako úžasná představa..."

"Bude stačit," přerušil ho dunivý hlas, zatímco stvoření nespouštělo upřený pohled z Alfréda. "Pochopte," souhlasil Dixon a přešel spěšným krokem k nám. "Una se nikdy neviděla, takže neví, jak vypadá. Pravděpodobně si myslí, že -"

"Ale vím, co chci," odpověděl mu hluboký hlas pevně a hlasitě, "chci -"

"Ano, ano," přerušil ji Dixon také dosti hlasitě. "Vysvětlím ti to později."

"Ale já chci -" opakoval hlas.

"Budeš už mlčet?" vykřikl popuzeně Dixon. Stvoření sice s tlumeným duněním protestovalo, ale nakonec zmlklo.

Alfréd se narovnal s výrazem někoho, kdo je po delším vážném hloubání nad svými principy přinucen k projevu.

"S tím nemohu souhlasit," řekl. "Možná bych mohl připustit, že onen tvor může být vaším výtvozem - ale i tak, jakmile byl jednou stvořen, má podle mého názoru právo na ochranu jako kterákoliv jiná nemá - jako kterákoliv jiné stvoření.

Nebudu mluvit o aplikaci vašeho objevu, řeknu jen to, že mám dojem, že se chováte jako nezodpovědné dítě, kterému dali kus plastelíny, a že jste stvořil něco - a to slovo používám zcela úmyslně - nečistého, obludnost, perverzi. Jenže o tom hovořit nechci.

Chci říci, že před zákonem je nutno jednoduše považovat toto stvoření za neznámý druh zvířete. Mám v plánu ohlásit, že podle mého profesionálního názoru je chováno v příliš malé kleci a nepochybně bez jakékoliv možnosti výběhu. Nejsem schopen posoudit, jestli je dostatečně krmeno, ale bude snadné dokázat, že má potřeby, kterým není vyhověno. Už dvakrát, když se nám pokusilo sdělit, o co jde, jste mu v tom zabránil."

"Alfréde," vložil jsem se do řeči, "nemyslíš, že by bylo možné -" ale byl jsem přerušen oním podivným tvorem, který duněl jako kontrabas.

"Myslím, že je úžasný! Jak mu blýskají ty jeho skleněné oči! Chci ho!" Tvor si povzdechl v jakémsi hlubokém vibratu, které rozechvělo podlahu. Ten zvuk byl opravdu neobyčejně teskný a Alfrédova jednostranná mysl se ho zachytila jako dalšího důkazu.

"Jestliže tohle není stesk nešťastného tvora," řekl a přistoupil blíže ke kleci, "pak jsem v životě neslyšel -"

"Pozor!" vykřikl Dixon a vrhl se kupředu.

Jedna ze čtyř rukou bleskově proletěla mřížemi. Současně Dixon chytil Alfréda za ramena a strhl ho dozadu. Ozval se praskot trhané látky a na linoleu zachřestily tři utržené knoflíky.

"Fí," vypravil ze sebe Dixon.

Poprvé toho dne vypadal Alfréd maličko vyplašeně.

"Co se to -?" začal.

Zbytek jeho slov se ztratil v hlubokém, výhrůžném zadunění přicházejícím z klece.

"Dej mi ho! Já ho chci!" hučel hlas rozzlobeně. Všechny čtyři ruce se sevřely na mřížích. Dvě z nich zuřivě zatřáslly vstupními dvířky. Obě viditelné oči upíraly pohled na Alfréda. Bylo na něm znát, že přehodnocuje svá stanoviska. Oči za skly brýlí se mu doširoka rozevřely.

"Ehm - to snad - neznamená to, že -" začal nevěřicně.

"Dej!" zařvala Una a přešlápla z jedné nohy na druhou, při čemž se otřásla celá budova.

Dixon svůj výtvar pozoroval s očividným zájmem. "Tak si říkám - říkám si, jestli jsem to náhodou trochu nepřehnal s hormony?" zauvažoval.

Alfrédovi pomalu začalo docházet, o co tady jde. Ustoupil od klece ještě o několik kroků. Něco takového se ovšem Uně nijak nelíbilo.

"Dej!" zaduněla jako nějaký truchlivý místní rozhlas. "Dej! Dej!"

Byl to děsivý zvuk.

"Nebylo by lepší, kdybychom -?" navrhl jsem.

"Za těchto okolností možná -" souhlasil Dixon.

"Ano!" řekl Alfréd dosti rozhodně.

Tónina, ve které se Una projevovala, neumožňovala přesně odhadnout jemnější odstíny emocí. Zvuk, který se za námi ozval, když jsme odcházeli připomínal drnění okna a mohl vyjadřovat zuřivost, zoufalství nebo oboje. Poněkud jsme zrychlili krok.

"Alfréde!" ozýval se za námi hlas připomínající zoufalý mlžný roh. "Já chci Alfréda!"

Alfréd vrhl pohled přes rameno a vykročil rychleji.

Ozval se náraz, při němž zachřestily mříže a znovu se otřásla celá budova.

Ohlédl jsem se a zahlédl Unu přesně v okamžiku, když se vracela do pozadí své klece s jasným úmyslem znovu zaútočit na mříže. Hnali jsme se ke dveřím. Alfréd jimi proběhl první.

Na druhém konci místnosti zazněl hromový náraz. Když za námi Dixon zavíral dveře, stačil jsem pohledem zachytit Unu, která před sebou jako splašený autobus tlačila mříž a trosky nábytku.

"Myslím, že na ni sami nestačíme, budeme potřebovat pomoc," prohlásil Dixon.

Alfrédovi vyrazily na čele drobné krůpěje potu. "Poslyšte - nemyslíte že by bylo lepší - kdybysme se pokusili -" začal.

"Ne," zavrtěl Dixon hlavou. "Uviděla by vás okny."

"Ach," řekl Alfréd nešťastně. Dixon nás dovedl do velkého obývacího pokoje, sám se chopil telefonu a zavolal hasičům a policii, aby neprodleně přijeli.

"Myslím, že než se sem dostanou, nemůžeme nic dělat," řekl, když odložil sluchátko. "Laboratorní křídlo ji pravděpodobně zadrží, když nebude dále týrána."

"Týrána! Tak to se mi opravdu líbí!" začal Alfréd protestovat, ale Dixon pokračoval.

"Naštěstí ze svého místa v kleci nemohla Una vidět dveře a je tedy velká pravděpodobnost, že nepozná, k čemu takové dveře slouží. Větší starosti mi dělá škoda, kterou tam napáchá. Jen si to poslechněte!"

Nějakou chvíli jsme naslouchali tlumeným nárazům, praskotu dřeva a cinkotu skla. Mezi nimi se tu a tam ozvalo nesrozumitelné truchlivé zadunění, které mohlo, ale také nemuselo představovat slovo "Alfréd".

Dixonův výraz byl čím dál tím ztrápenější, když hluk s neztenčenou měrou pokračoval.

"Všechny mé záznamy! Práce mnoha minulých let," řekl trpce. "Za tohle vaše Společnost drazě zaplatí, to vám říkám rovnou, ale to mi mé záznamy nevrátí. Byla naprosto poslušná, dokud ji váš přítel nerozrušil - nikdy s ní nebyly ani ty nejmenší potíže."

Alfréd začal znovu protestovat, ale jeho slova přehlušil zvuk, který dával tušit, že bylo převráceno něco těžkého, a jenž byl následován zvonivým cinkotem rozbíjeného skla.

"Dej mi Alfréda! Chci Alfréda!" dožadoval se bohatýrský hlas.

Alfréd napůl povstal, ale pak si zase nervózně sedl na kraj židle. Jeho oči nejistě těkaly sem a tam. Zdálo se; že si v nejbližší chvíli začne okusovat nehty.

"Aha!" zvolal Dixon náhle a oba nás poněkud vyplašil. "Aha, to musí být ono! Musel jsem spočítat dávku hormonů na celkovou váhu včetně krunýře! No samozřejmě! Jaká hloupá chyba! C-c! Byl bych udělal lépe, kdybych se držel svého původního nápadu se samooplod - Dobré nebe!"

Tříštivý náraz, který vyvolal jeho poslední výkřik, nás zvedl na nohy a postrčil ke dveřím.

Una konečně objevila východ z nového křídla budovy a prošla jím jako buldozer. Dveře, rám a část okolní stěny vzala s sebou. V téhle chvíli přešlapovala uprostřed trosek. Dixon nezaváhal.

"Rychle! Nahoru po schodech - to nedokáže!" řekl.

V témže okamžiku nás Una zpozorovala a vyrazila ze sebe táhlé zadunění. Rozeběhli jsme se napříč halou ke schodišti. Naši výhodou byl okamžitý start, někdo jako Una potřebuje slušný čas na to, než se dá do pohybu. Pádil jsem po schodech nahoru těsně za Dixonem a - to jsem si alespoň myslel s Alfrédem těsně v patách. Ale v tom jsem se

poněkud mylil. Nevím, jestli byl Alfréd na okamžik ochromen strachem, nebo nevyrazil včas, ale když jsem doběhl na vrchol schodiště a otočil se, viděl jsem, že je teprve na druhém, nebo třetím schodu a k němu se jako raketami poháněný vůz Křišňův nezadržitelně žene Una.

Alfréd běžel dál. Una také. Je možné, že neznala schody a nebyla ani stvořena tak, aby je mohla užívat. Přesto se do nich pustila. Podařilo se jí dokonce dostat snad na šestý nebo na sedmý, než se pod ní zbortily. Alfréd, který byl v té chvíli už za polovinou, najednou ucítil, jak se pod ním stupně propadají. Vykřikl a ztratil rovnováhu. Pak zoufale hrábl rukama do prázdna a řítil se dolů.

Una předvedla to nejdokonalejší chycení čtyřruč, jaké si jen dokážete představit.

"Panečku, to je koordinace!" zamumlal za mnou Dixon s obdivem.

"Pomóc!" ječel Alfréd. "Pomóc! Pomóc!"

"Ách!" zaduněla Una hlubokým komorním tónem, z něhož čísla spokojenost.

O něco ustoupila a pod nohama jí při tom zapraskalo drcené dřevo.

"Snažte se chovat klidně," rádl Dixon Alfrédovi. "Nedělejte nic, co by ji mohlo poplašit."

Alfréd, svíraný třema rukama a vášnivě poplácávaný čtvrtou, se nezmohl na okamžitou odpověď. Zavládlo ticho, v němž jsme zvažovali situaci. "Poslyšte," ozval jsem se po chvíli, "měli bychom něco udělat. Nedala by se od něj nějak odlákat?"

"Je obtížné vymyslet, co by odvedlo pozornost triumfující samičky v okamžiku jejího největšího úspěchu," zauvažoval Dixon nahlas.

Una začala vydávat zvuky jako když - si - tedy pokud si dokážete představit slona, který dělá něco takového - spokojeně pobrukuje...

"Pomóc," zaječel Alfréd znovu. "Ona - au!"

"Klid, jen klid!" opakoval Dixon. "Myslím, že nehrozí žádné nebezpečí. Koneckonců, je přece savec, alespoň z větší části. Ano, kdyby byla nějaký úplně jiný druh, například samička pavouka -"

"Nemyslím, že by právě teď měla poslouchat o samičkách pavouků," přerušil jsem ho. "Nemá nějakou oblíbenou potravu, nebo něco, na co bychom ji nalákali?"

Una chovala Alfréda ve svých třech pažích a zkoumavě do něj šťouchala ukazovákem čtvrté. Alfréd se bránil.

"Ksakra, nemůžete něco udělat?" dožadoval se.

"Ach, Alfréde, Alfréde!" pokárala ho poněkud dotčeným zaduněním.

"No," ozval se Dixon s pochybami, "možná, že kdybychom sehnali nějakou zmrzlinu..."

Zvenčí se ozvalo skřipění brzd a zvuky zastavujících automobilů. Dixon rychle vyběhl na odpočívadlo a já slyšel, jak se oknem snaží vysvětlit situaci mužům venku. Nakonec se vrátil doprovázen hasičem a hasičským poddůstojníkem. Když se ti dva podívali dolů do haly, oči jim vylezly z důlků.

"Je potřeba ji teď obklíčit, a přitom ji nevystrašit," vysvětloval jim Dixon.

"Obklíčit tohle?" řekl důstojník pochybovačně. "A vůbec, u všech čertů, co to vlastně je?"

"O to se teď nestarejte," odpověděl mu netrpělivě Dixon. "Kdyby se nám na ni podařilo hodit z několika stran silné provazy -"

"Pomóc!" zaječel znovu Alfréd. Divoce se zazmítal. Una ho pevněji přitiskla ke svému krunýři a zamilovaně se zahihňala. Dosti děsný zvuk, pomyslel jsem si; otřásl to však i hasiči.

"Pro rány boží -!" začal jeden z nich.

"Pospěšte si," pobízel je Dixon. "První lano bychom na ni mohli hodit odsud."

Oba hasiči se vrátili k oknu. Důstojník začal vykřikovat pokyny na ty dole. Zdálo se, že má jisté potíže s tím, aby mu jeho muži porozuměli. Přece jen se zanedlouho vrátili se svítkem lana. A ten hasič byl opravdu šikovný. Roztočil smyčku a hodil ji naprosto bezchybně. Když ji zadrhl, sevřela se na krunýři pod rukama, takže nemohla sklouznout nahoru. Pak lano připevnil ke koncovému sloupku zábradlí.

Una byla stále ještě natolik zaujata Alfrédem, že nevnímala nic jiného kolem sebe. Kdyby uměl hroch přist se silně sentimentálním přízvukem, mohl by vydávat podobný zvuk, jaký Una vydávala právě teď.

Hlavní dveře se tiše otevřely a v nich se objevily tváře několika dalších hasičů a policistů, kterým vzápětí začaly lézt oči z důlků a padat spodní čelisti. O chvíli později se přesně stejná scéna odehrála v pootevřených dveřích do obývacího pokoje. Jeden z hasičů popošel kupředu a začal nervózně roztáčet další lano. Naneštěstí hozená smyčka zachytila lustr a ten spadl na zem.

V tom okamžiku si najednou Una uvědomila, co se kolem ní děje.

"Ne!" zahřměl její hlas. "Je můj! Já ho chci!"

Zděšený hasič se vrhl dveřmi zpět, narazil na své spolence, všichni zmizeli v místnosti a dveře za nimi zapadly. Una, aniž se otočila, vykročila stejným směrem: Naše lano se napjalo a my uskočili stranou. Mohutný sloupek praskl jako sirka a jeho zbytek se na konci lana táhl za Unou. Alfréd zoufale vykřikl, protože Una ho stále pevně tiskla v náručí, ale naštěstí pro něj na opačné straně, než na kterou se pustila. Una zaútočila na hlavní dveře s razancí těžkého tanku. Ozval se strašlivý náraz, zabubnoval déšť dřeva a omítky a zvedl se oblak prachu, ze kterého se nejprve chvíli ozývaly užaslé zvuky, jejichž sbor byl korunován zaduněním mocného hlasu:

"Je můj! Nedám vám ho! Je můj!"

Když jsme doběhli k oknu na konci chodby, byla už Una prakticky volná. Naskytl se nám skvělý výhled na "dokonalou bytost", která pádila po silnici rychlostí zhruba šestnácti kilometrů v hodině a za sebou bez očividné námahy vlekla nějakého půl tuctu hasičů a policistů, kteří viseli na konci poutacího lana.

Hlídač ve strážním domku měl dost zdravého rozumu na to, aby zavřel bránu, a pak se vrhl do křoví, ještě když byla Una několik desítek metrů od něj. Jenže brána pro Unu nic neznamenala - prostě běžela dál. Je pravda, že se při nárazu

mírně zakymácela, ale obě křídla brány se vyvrátila a padla před ní na zem. Alfréd mával rukama a divoce kopal a až k nám dolehlo jeho volání o pomoc. Směsice hasičů a policistů byla dovečena až do změti tepaného železa a tam se zadrhla. Když nám Una mizela z dohledu za rohem, viseli už na konci lana, které vlekla za sebou, jen dva odvážní muži.

Ze zdola se ozval zvuk startujících motorů. Dixon na ně zakřičel, ať počkají. Seběhli jsme dolů po zadním schodišti a podařilo se nám naskočit na hasičský vůz právě v okamžiku, kdy se rozjížděl.

Na chvíli jsme zastavili u brány, kde jsme museli odstranit zničené mřížoví, a pak už jsme vyrazili po silnici za Unou.

Zhruba po čtyřech stech metrech zahýbaly Uniny stopy do úzké, příkře klesající uličky. Hasičský vůz jsme museli zanechat u jejího ústí a pokračovat v pronásledování pěšky.

Až dole stojí - stával - starý most přes řeku, po němž jezdily koňské povozy s náklady. Myslím, že přežil několik staletí koňských povozů, ale do výpočtů jeho stavitele nikdy nevběhlo nic podobného Uně v plném kvapu. Když jsme k mostu došli, chyběla celá střední část a hasič pomáhal promočenému policistovi vynést nahoru po břeh bezvládné Alfrédovo tělo.

"Kde je?" zeptal se Dixon dychtivě.

Hasič se na něj podíval a pak mlčky ukázal ke středu řeky.

"Jeřáb! Okamžitě pošlete pro jeřáb!" požadoval Dixon. Jenže většina přítomných se zajímala spíše o vylévání vody z Alfréda a oživovací pokusy.

Obávám se, že tato zkušenost natrvalo změnila onu žoviální dobrosrdečnost, kterou Alfréd oblažoval všechny němé přátele. V nadcházející záplavě soudně uplatňovaných nároků, protinároků, obvinění z malých přestupků i těžkých zločinů toho nejrozličnějšího druhu budu figurovat jen jako svědek. Zato Alfréd, který je u většiny z nich hlavní osobou, tvrdí, že až bude vyřízena žaloba, která ho viní z těžkého ublížení na těle a pokusu o únos - těch obvinění je na seznamu ještě mnohem více -, je rozhodnut změnit zaměstnání. Říká, že se teď dokáže jen velmi těžko podívat krávé, nebo jakékoliv jiné samičce do očí, aniž by cítil jistou předpojatost, která narušuje jeho zdravý úsudek.